

TO VĀ•M BYL PRIMA TĀ•BOR - I.

PondĀ•lĀ•, 26 bĀ•mĕzen 2007

DĀ•tské tábory? Na ty se nedá zapomenout! Byla jsem sice jen na dvou, ale i tak je povaĀ•uju za významný milník v mém Ā•ivotĀ•. Bylo to v mém raném vĀ•ku poprvé, kdy jsem byla delší dobu mimo domov a tzv. bez maminky. PĀ•mĕci jen jako dítě vesnické jsem tolik nepotĀ•ebovala vypadnout do pĀ•írody, ale spí• se otrkat ve vĀ•t•ím kolektivu

PamĀ• uĀ• mám milosrdnĀ• pĀ•barvenou rĀ•ovou barvou a tak jsou i tyto vzpomínky proĀ•té sluncem a dobrou. Dokonce mám z tábora i jednu fotku „nás holek, co jsme spolu chodily“. Usmívá se z ní na mĀ• rozcuchaná amazonka v oblíbeném oranĀ•ovém spartakiádním dresu (nosila jsem ho dokud se na mĀ• nerozpadl). Díky táborĀ•m jsem na v•ech ponoĀ•kách a spodním prádle mĀ•la vy•itě znaĀ•ky (nosili jsme v•ichni stejné) a v rodinném kufru byl dlouho nalepený uĀ• vybledlý seznam v•eho, co mi bylo nabaleno a co MUSÍM dovézt zpátky.

Pamatuju si na sluníĀ•ka a prasátka - udĀ•lovaná podle stupnĀ• bordelismu, kterého se nám podaĀ•ilo dosáhnout – samozĀ•ejmĀ•, pĀ•ed nastoupeným táborem, aby to bylo výchovné a spoleĀ•nosti ku prospĀ•chu. VlastnĀ• jsme by pĀ•ád udržovány v tempu (kromĀ• poledního klidu) – asi, aby nebyl Ā•as na vymý•lení geniálních plánĀ•.

MinimálnĀ• první týden se mi ani moc nestýskalo a napsat pohled domĀ• mĀ• napadlo aĀ• po tom, co jsme to dostali úkolem VĀ•inou se ve mnĀ• ta mámina holĀ•Ā•ka probudila aĀ• pĀ•i veĀ•erním nástupu, kdy se rozdávala po•ta z domu.

V ten okamĀ•ik hrdinství skonĀ•ilo a se zatajeným dechem jsem Ā•ekala, jestli padne i moje jméno.

A samozĀ•ejmĀ• po pĀ•eĀ•ení dopisu od mámy uĀ• jsem chtĀ•la domĀ• a uĀ• se mi mooc stýskalo a já to tu nevydrĀ• je•tĀ• tak dlouho•; umĀ•ly jsme se v tĀ•chto náĀ•cích navzájem krásnĀ• povzbuzovat a to se to pak breĀ•elo•;

Nezapomenutelným se pro mĀ• stal velký závod - orientaĀ•ní bĀ•h lesem. Byli jsme rozdĀ•leni do skupin vĀ•kovĀ• smí•ených, aby i nad námi malými byl nĀ•jaký dohled a dostali jsme instrukce bĀ•et po vyznaĀ•ené trase (Ā•luté fáborky na stromech), samozĀ•ejmĀ• co nejrychleji, abychom to do obĀ•da stihli. ZpoĀ•átku jsme bĀ•eli opravdu jako o závod, ale terén byl Ā•ím dál tím obtíĀ•nĀ•j• – uĀ• se nedalo mluvit o cestĀ•, ale spí• šlo o kliĀ•kování mezi stromy. Po stráá•nĀ• dlouhé době, kdy uĀ• jsme jen šli …. spí•e táhli nohy za sebou, bez varování skonĀ•ilo znaĀ•ení na stromech a nám do•lo, Ā•e se nĀ•kde stala chyba. Po chvilce povalování v trávĀ• a pojdání v•eho co les dal, zaveleli star•í, Ā•e se vrátíme. Dodnes mám pocit, Ā•e to byly kilometry a kilometry co jsme nachodili, neĀ• jsme usly•eli halekání v lese, jak nás v•ichni hledali. SamozĀ•ejmĀ• jsme dostali za u•i za to, co jsme provedli, Ā•e se touláme po lese, Ā•e závod uĀ• dávno skonĀ•il atd• – co se do nás ve•lo, a ze v•ech stran.

Pokou•eli jsme se hájit, Ā•e byly špatnĀ• rozvĀ•ené fáborky, ale to nám moc nepomohlo – v•ichni ostatní pĀ•ece dobĀ•hli. A tak s ostudou zpátky do tábora, za trest bez obĀ•da (byly uĀ• 3 hodiny odpoledne!). AĀ• pozdĀ•ji jsme se dozvĀ•dĀ•li, Ā•e se vedoucí vrátili na to znaĀ•ení podívat a zjistili, Ā•e jsme sebĀ•hli z pĀ• trasy a utíkali podle oznaĀ•ených stromĀ• na kácení (páskami stejné barvy). O to víc jsme to cítili jako velkou kĀ•ivdu

spáchanou na nás - i proto, že k obědu tehdy byla krupicová kaše – tak že šlo o opravdu velkou křivdu.:-)

Řekla bych, že tato traumatická událost mě natolik poznamenala, že kromě věrných vzpomínek, zážitků a dobrodružství, které jsem si z tábora odnesla, se tímto ve mně probudila schopnost u ženy velmi cenná – orientace v smyslu. Dnes už ze zásady nechodím po vyznačených cestách - člověk nikdy neví, jestli tu před ním nebyli děvorubci - a neztrácím se před obědem, zvláště když má být krupicová kaše…

Saffron